

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΟΜΙΛΙΑΣ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ:

Ὁ Ἱερέας καί ὁ Κατηχητής - Κατηχήτρια πού ἔχουν τόν πόθο νά ὀδηγήσουν ἀγνές ψυχές, ὀφείλουν νά ἔχουν τή συναισθηση ὅτι μέ τό ἔργο αὐτό γίνονται ὄργανα τοῦ Θεοῦ στήν ὑψιστη ὑπόθεση τῆς ψυχικῆς σωτηρίας καί τῆς συμμετοχῆς στή δόξα τοῦ Θεοῦ. Καλλιεργοῦμε τήν ἐλπίδα τοῦ Παραδείσου, ἀλλά αὐτός ὁ Παράδεισος ξεκινάει ἀπό τή γῆ, ἀπό τήν Ἑνορία, ἀπό τήν Κατήχηση.

Ὅλοι ἀντιλαμβανόμαστε πώς χωρίς τά νειᾶτα δέν ὑπάρχει μέλλον. Ἄν σταθοῦμε μέ ἀγάπη, στοργή καί διάκριση πλάι τους, θά μεγαλουργήσουν.

Ἄν ἀδιαφορήσουμε καί τά παραμελήσουμε θά ἐξελιχθοῦν σέ ζιζάνια. Θά γίνει αὐτό πού λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «ὅπως ἡ χέρσα γῆ, τέτοιο πρᾶγμα εἶναι ἡ νεότης πού παραμελεῖται, καί ξεπετάει ἀγκάθια πολλά, ἀπό πολλές πλευρές».

Καί τώρα ξεκινᾶμε τήν Κατηχητική μας προσπάθεια. Ἐμεῖς οἱ Κληρικοί καί ἐσεῖς παιδιά μου, οἱ Κατηχητές καί Κατηχήτριες εἴμαστε οἱ πατέρες καί μητέρες τῶν παιδιῶν πού μᾶς ἐμπιστεύονται.

Ἡ πρώτη γέννηση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σημαντική, ἀλλά ἡ ἀναγέννησή του εἶναι προφανῶς σημαντικότερη.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφει «...ὥς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. Ἐάν γάρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε» (Α΄ Κορ. 4, 14-16).

Εἴμαστε οἱ Πνευματικοί Πατέρες τῶν παιδιῶν, τῶν ωραίων ὑπάρξεων πού ἀγκάλιασε ὁ Χριστός καί τά ἔθεσε ὡς πρότυπο. Τά ἔχουμε, δυστυχῶς, μόνο μία ὥρα τήν ἐβδομάδα.

Πολύ λίγη γιά τό ἔργο μας, πολύ μεγάλη ὥστόσο, γιά τό μέλλον τους· εἶναι «σφουγγάρια» καί μαζεῖουν.

Ἄς ἀξιοποιήσουμε αὐτή τή δυνατότητα, ἅς στηρίζουμε ὁμορφα ὄνειρα καί ἅς χαλκεύσουμε προσωπικότητες, πού θά μᾶς βλέπουν αὔριο καί θά μᾶς ἐκφράζουν εὐγνωμοσύνη.

Αὐτή εἶναι ἡ ἀποζημίωσή μας κατά κόσμον, πιστεύοντας παράλληλα ὅτι ὁ μισθαποδότης Κύριος θά ἀνταμείψει τήν προσπάθειά μας.

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Τό ἔργο εἶναι δύσκολο, γιατί δέν οἰκοδομοῦμε σέ παρθένο τοπίο. Ἔχουν προηγηθεῖ ἄλλοι μέ ὅχι πάντα σωστές τοποθετήσεις.

Ἴσως ἡ οἰκογένεια δέν ἔδειξε ἐπιμέλεια· πιθανόν ἓνας θεῖος, πού δήλωνε ἄθεος, ἐνστάλαξε ἀθεϊστικά μηνύματα. Κάποιοι δάσκαλοι μπορεῖ νά κλόνισαν ἀξίες καί ἰδανικά.

Ὅταν αὐτά τά ἀρνητικά προστίθενται τό ἓνα πάνω στό ἄλλο, καλύπτεται ἡ ψυχὴ ἀπό σκληρὴ κρούστα, πού πρέπει νά διαρραγεῖ μέ εὐαισθησία, νά καθαρίσει ἡ πληγὴ, νά γίνει ἀποθεραπεία μέ ἀγάπη καί νά ξεκινήσει ἡ εὐλογημένη διαδικασία.

Εἴμαστε θεραπευτές, γιά νά διώξουμε ἀπό τήν ψυχὴ τό σκοτάδι καί νά τή διευκολύνουμε ὥστε νά γεμίζει φῶς.

Στήν «ἐρημο» τῆς ζωῆς ὑπάρχουν εὐτυχῶς καί «ὀάσεις». Ἔχουμε νέους μέ πίστη καί ἰδανικά, οἱ

όποιοι μπορούν να βοηθήσουν ώστε να μεταλαμπαδεύσουμε τη φλόγα της πίστης στους άλλους.

Θά άφουγκραστοῦμε τήν ανάσα τους, τή δίψα γιά τό Χριστό.

Οί νέοι αναζητοῦν τήν Ἀλήθεια καί τό Φῶς. Σύμφωνα μέ τόν Ἅγιο Γρηγόριο τό Θεολόγο, «Θεός ἐστι Φῶς (πρῶτον). Δεύτερον φῶς ἄγγελος. Τρίτον φῶς ἄνθρωπος...» (P.G. 36, 364 ἢ E.P.E. 4, 284).

«Ὑμεῖς ἐστέ τό φῶς τοῦ κόσμου», λέγει ὁ Κύριος στούς Μαθητές Του (Μτθ. 5, 14) καί ὡς «Φῶς» τούς ἐξαποστέλλει στόν κόσμο.

Ὅμοια ἐντολή δίνεται ἀπό τήν Ἐκκλησία καί σέ σᾶς: Δῶστε φῶς στόν κόσμο, μαρτυρήστε τήν ἀλήθεια, λυτρώστε τούς νέους ἀπό τά σκοτάδια καί τίς πλάνες.

Ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ πιό κατάλληλος γι' αὐτό τό ἔργο· εἶναι τό λιμάνι τῆς σωτηρίας μας.

Ὅλο τό κατηχητικό ἔργο ἔχει ἓνα σκοπό, τήν Θέωση, τόν τελικό μας προορισμό.

Αὐτό ἐπιτυγχάνεται μέ τήν τακτική συμμετοχή στό Ποτήριον τῆς Ζωῆς, τήν ἔνωσή μας μέ τόν Σωτήρα Χριστόν.

Σᾶς καλῶ ὅλους ἐκεῖ νά ὀδηγεῖτε τά παιδιά καί αὐτό νά εἶναι τό κύριο μέλημά σας. Διδάξτε παιδιά μου μέ τή ζωή σας· αὐτή εἶναι ἡ ἄριστη διδασκαλία.